

MLADÝ HROBAŘ

Zdravím, je mi devadesát let a chci se podělit o svůj příběh, který se mi stal. Můj otec vlastnil pohřební službu a vykopával hroby. Bylo mi tenkrát patnáct let a moje sestra je o tři roky starší. Ta se jen parádí u zrcadla a konejší se, ale sem tam otci pomáhala. Já jsem se učil dobře a po škole jsem pomáhal svému otci. Učil mne kopat hroby, prostě to, co je v pohřební službě potřeba. Jednoho dne k nám přivezli tělo mrtvé mladé ženy, byla velice pěkná a já jsem byl tenkrát s klukama a měli jsme svalnaté řeči. Oni se tak trochu báli, ale já jsem byl už za ty léta zvyklý. Kamarád se usmál a řekl mi: „Sáhni té mrtvé dívce na prsa a do rozkroku! Bude sranda!“ „Ne, řekl jsem, : tohle se přece nedělá. Je to hanobení lidských ostatků!“ Kamarád mi řekl: „Znám některé lidi, kteří souložili s mrtvými ženami. Ty by jsi toho nebyl schopen! Jsi srab!“ Bál jsem se toho. Kamarád mne hecoval, pak mi za to nabízel peníze, byl jsem na pochybách. „Jsi srab! Mohl jsi dostat tisícovku!“ „Já to udělám!“ Řekl jsem si. Na druhý den jsem měl volno a tak otec mne poprosil, abych vykopal jeden hrob. Udělal jsem to. Pak mi poručil, ať upravím tu mrtvou dívku a navoním jí. Udělal jsem to. V noci jsem vstal, šel jsem k ní a díval jsem se na ní. No, sex s mrtvou dívkou jsem neměl a ani se živou a tak jsem se do toho pustil. Bylo to pro mne příjemné, ale když už bylo po všem, začínal jsem se obviňovat, co jsem to provedl. Na další den jsem se chlubil kamarádům, že jsem se k tomu odhodlal, získal jsem tisíc korun. Kdyby se to dozvěděl můj otec, ten by mi dal. Dívka byla pohřbená a já jsem měl o ní sny. Přišla ke mne a řekla mi, že se do mne zamilovala a že mne bude čekat. Nikdy nepoznám lásku a ani ženu a že patřím jenom jí. Měl jsem veliký strach. A tak se mi tento sen zdával pořád dokola. Když jsem už byl dospělý, můj otec na mne přepsal pohřební ústav a já vše měl na starosti. Účetnictví, pohřby, hroby, prostě vše. Můj otec pak zemřel i má matka a já jsem byl na všechno sám. Sestra mi sem tam pomáhala, ale už byla vdaná a měla své děti a svůj rodinný život. Ale když měla čas, přišla za mnou a pomáhala mi. Pak jsem dělal podvody s rakvemi a šidil jsem i na daních. Nezůstalo to bez odezvy a já jsem o pohřební ústav přišel a hrozilo mi vězení. Nikdy jsem se s ženou neseznámil. Pořád se mi zdávalo o té ženě, kterou jsem kdysi zneužil. Bál jsem se toho. Dostal jsem se do vězení a byl jsem odsouzen na pět let. Křičel jsem ze spaní, byl jsem vyklepaný a vězni se mne začali bát.

Dozorci mne hodili k jednomu vězni, byl ale divný. Podíval se na mne a ptal se: „Jsi prokletý?“ „Rozplakal jsem se a řekl jsem, že asi ano. Spoluvězeň se mi podíval do očí a promluvil: „Máš skleněné oči, smutné a mnoho trápení. Něco je u tebe a není to živé. Vidím kolem tebe mrtvou ženu.“ Rozplakal jsem se jako malý kluk a tak jsem se mu svěřil, co jsem udělal té mrtvé ženě. Spoluvězeň se na mne podíval a pravil: „Tohle jsi neměl dělat. Ta žena tě miluje a ona na tebe čeká. „ „Co mám dělat?“ Ptal jsem se ho s pláčem. „Nic, jen čekat. Jak budeš volný, zajdi za farářem. Vyzpovídej se.“ Dlouhých pět let jsem si odseděl a dostal jsem se na svobodu. Navštívil jsem faráře a vyzpovídal jsem se. „Synu, pověděl, : zajdi k jejímu hrobu, zasviť jí a zeptej se jí, co od tebe žádá. Pak se jí omluv za to, co jsi provedl kdysi.“ Šel jsem k jejímu hrobu, zasvítíl jsem jí a mluvil jsem k ní. Ke mne přišla jedna žena a pověděla: „Zůstaňte tu, pane. Řekla mi o vás. Mám sny.“ Nechápal jsem. „Ona se do vás zamilovala. Řekla mi, co jste jí provedl. Čeká na vás.“ Plakal jsem. Teď mi je devadesát let, ležím v nemocnici a pořád se mi o ní zdává. Lékařka k němu přišla, podívala se na devadesátiletého muže a řekla si: „Má to za sebou. Zemřel s úsměvem na tváři